

Gondolatok a vadkárrol! --- 2010. december

A Vadászati Hatóság általában a kalászos kultúrák teljes érési időszakától a kukorica kultúrák betakarítási időszakáig adja meg a fegyverlámpa használatának engedélyét vaddisznó vadkárelhárító vadászat céljából. Általában ez az időpont tárgyév november hó 15. napjában kerül meghatározásra, mely időpont külön eljárási díj mellett meghosszabbítható, de kérdezem meddig. Logikus volna a fegyverlámpa engedély végét akár december hónapban egységesíteni. Nem mondanám, hogy a rendes gazdálkodás körébe tartozik az, ha valaki december hónapban takarítja be a kukoricáját, sajnos ez évben a gazda akarata ellenére mégis lesz néhány ilyen eset. Természetesen a még ekkor is lábon álló kukorica potenciális táplálékforrás a vad számára, melynek következtében a termelő és vadászatra jogosult között a feszültség tovább fokozódhat, ugyanis a törvény értelmében a vadkár bejelentési időszak után bejelentett vadkárt is le kell folytatni, de jó lenne azt fegyverlámpa segítségével csökkenteni is.

Tisztázni kellene, hogy a rendes gazdálkodás körébe tartozik-e az, ha valaki egy adott területen gyümölcs telepítést létesít, és azt nem keríti körbe, mert szerintem nem. Mert míg mondjunk egy kalászos kultúra termesztése során egy évre, addig egy gyümölcs kultúra esetében több évre, sőt akár évtizedekben kell tervezni. Ne büntessük a vadászatra jogosultat a gazda felelőtlensége miatt, mert a telepítéssel az adott területen bűvőhely is kialakul, melyet akarva akaratlanul is birtokba vesz a vad, ha kellő módon, felelősen kerítéssel körbe nem kerítjük.

Érthetetlen számomra az is, hogy egy vadászatra jogosult esetében, hogy lehetséges az, amikor milliós vadkár következik be 1- 2 hónap alatt. Itt felmerülhet a vadgazda felelőssége is, ismerni kell azokat a helyeket, ahol ilyen jelentős károk bekövetkeznek, és idejében riasztani kell a vadkárelhárításra a vadásztársakat. Egy ilyen alkalom akár több évre, vagy súlyosabb esetben akár véglegesen is megpecsételheti a társaság életét.

Problémának látom azt a tényt is, hogy nagyon sok esetben évekre visszamenően egy ugyanazon területen több százszáz vadkár következik be, mert az adott tábla a vadászterület adottságait figyelembe véve fokozott vadkárveszélyes helyen található. Az előzőek mellett néhány esetben érződött az irányítottság a termőhely gyengeségéből adódóan, ami már súrolta a káron szerzés haszon témakörét. Nem szabad több éven át halogatni, olyan megoldást kell alkalmazni amely végleg megoldja, és mentesít a további évek jelentős káreseményeitől, akár saját erőből is.

Az iménti elvet tudom javasolni azon a helyeken is ahol a vadászatra jogosultak közötti határszakaszon következik be a vadkár, főként ha az egyik társaság területén a vad bűvőhelye van, a másik társaság területén pedig a károkozás, tehát az erdőből kivált a mezőgazdasági kultúrába a vad.

Még egy utolsó gondolat, ami a termelők felelősségéhez kapcsolódik. Szabályozni kellene azt, hogy bizonyos táblaméret után a gazdálkodó biztosítsa a vadászatra jogosult részére a vadkár elhárítás lehetőségét. Értem ezalatt pászták kialakítását, alacsony, magas kultúrák váltakozását. Mindezek mellett az árkok, patakok mentén a kaszált táblaszegély kötelező alkalmazását pillangós vagy vetett fűkeverék kultúrákkal, melynek eredményeként a kisebb vadkár mellett a táj állatvilágának sokszínűsége is gazdagodhatna.

Orosz Zoltán